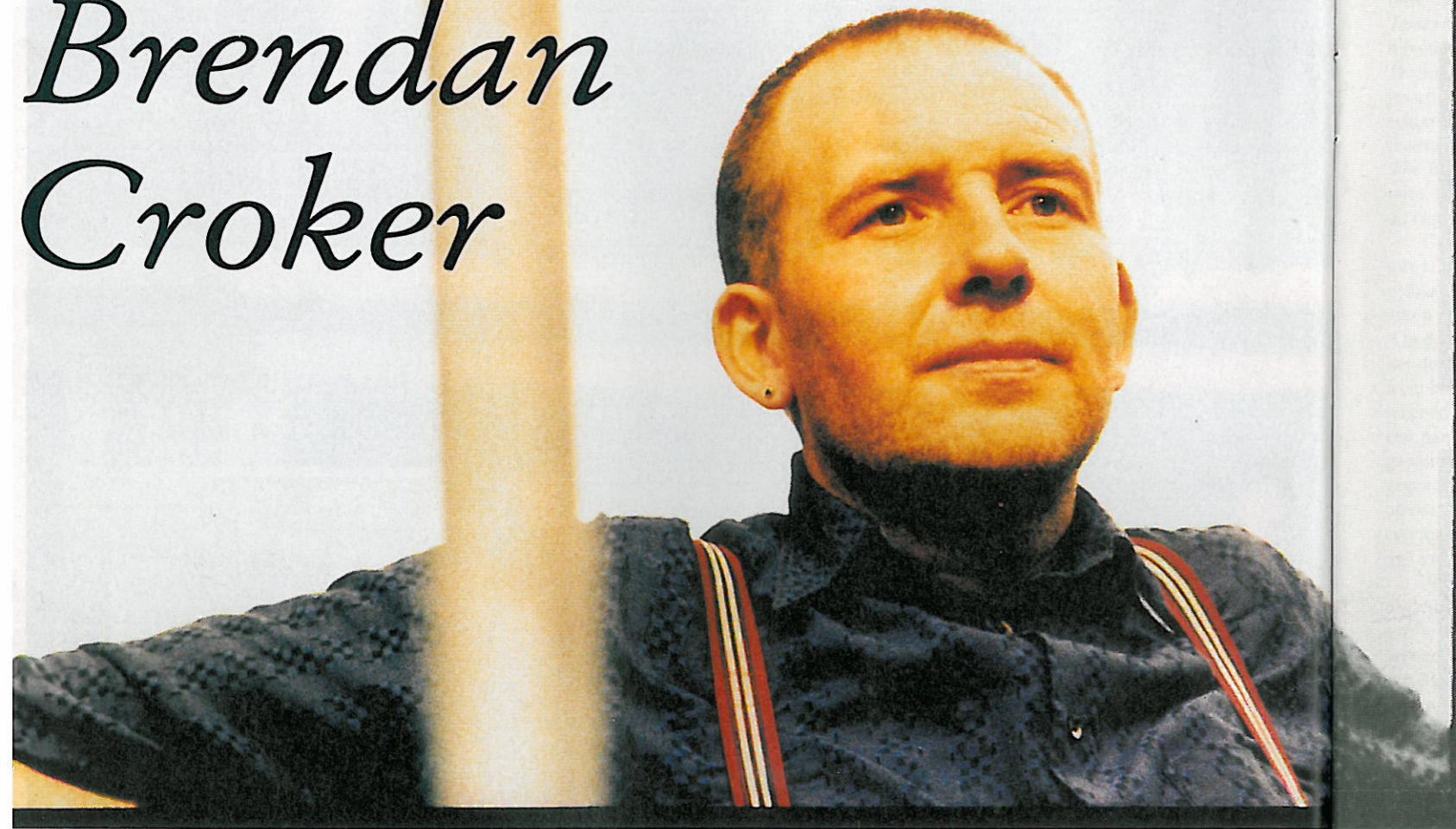

Blauwbaard Brendan Croker

Hij mag zich een oude gabber van *Mark Knopfler* noemen en dat is te horen ook:

de voorman van *Dire Straits* maakt met zijn typische

gitaarspel van *No Money At All* een potentiële hit. Zo kan het gebeuren dat de

goedkope clip met de onoglijke Brit in *Countdown* wordt vertoond.

Binnenkort heeft hij met zijn begeleidingsgroep *The 5 O'Clock Shadows*

eindelijk weer eens enkele concerten in Nederland.

Een ontmoeting met *Brendan Croker*.

door Geert Henderickx ■ foto's Rob Marinissen

Van de zomer reden we van San Francisco naar Los Angeles toen er plotseling een nummer van mij werd gedraaid. Ik zal dat moment niet gauw vergeten. Jezelf voor het eerst op de Amerikaanse radio horen joeg me de stuipen op het lijf en tegelijkertijd raakte ik er opgewonden van. Ik wilde meteen mijn moeder bellen om haar het grote nieuws te vertellen en dat heb ik nog gedaan ook.

Hoofdschuddend brengt Brendan Croker de halve liter-fles pils naar zijn mond. Hij kan het eigenlijk niet bevatten dat zijn reputatie het afgelopen jaar zo'n hoge vlucht heeft genomen. Weliswaar hebben hij en zijn begeleidingsgroep *The 5 O'Clock Shadows* gisteravond weer eigenhandig de geluidsinstallatie moeten opbouwen, maar hun titelloze nieuwe album trekt, anders dan de twee voorgangers, de nodige publieke aandacht. Zelf had hij daar vooraf totaal geen rekening mee gehouden, ofschoon die belangstelling toch te verwachten viel, gezien de gastbijdragen van niemand minder dan *Mark Knopfler*, *Eric Clapton* en *Tanita Tikaram*.

Croker is, wat in het Engels zo fraai heet, een *musician's musician*. De vrijmoedige en van respect

getuigende wijze waarop hij veelal obscure traditionals bewerkte op de voor een appel en ei vervaardigde albums *A Close Shave* en *Boat Trips In The Bay*, deed hem in het voorprogramma belanden van gerenommeerde collega's als *Dire Straits*, *Robert Cray*, *John Hiatt* en *Los Lobos*. Nadat hij met van zijn ouders geleend geld demo's had bekostigd, bleek hij meer dan voldoende krediet te hebben verzameld om zich te verzekeren van de steun van een manager en een platenmaatschappij, die hem uit de schaduw konden halen. Daarbij kreeg hij gratis muzikale hulp aangeboden van in het bijzonder *Dire Straits*, wier voorman van *No Money At All* een potentiële hit maakte door toevoeging van een variant op het inmiddels klassieke gitaarloopje van *Sultans Of Swing*.

'Iedereen met wie ik het laatste anderhalf jaar in aanraking ben gekomen, lijkt alleen maar het beste met mij voor te hebben,' zegt Croker op lichtelijk ontroerde toon. 'Met name Mark heeft voor mij

'Mark Knopfler heeft voor mij deuren geopend die anders gesloten zouden zijn gebleven'

deuren geopend die anders gesloten zouden zijn gebleven. En ik heb echt nergens om gevraagd. Nu kennen we elkaar wel al uit de periode dat *Dire Straits* nog niet bestond, dat verklaart het een en ander. Mensen uit het noorden van Engeland hebben namelijk sterk de neiging om voor het leven aan elkaar te klitten. Zelfs wanneer de een wereldberoemd wordt en de ander volslagen onbekend blijft, vinden ze elkaar op gezette tijden weer in hun oude stamkroeg en dan gaan ze net zo met elkaar om als vroeger. Alles lijkt bij het oude en dat is het in wezen ook.'

VERLEDEN

Al oogt Brendan Croker aanmerkelijk ouder, hij werd in 1953 geboren in Bradford, een plaats in de buurt van Leeds, waar hij inmiddels ruim tien jaar woont. Dat hij uit de arbeidersklasse stamt, blijkt niet alleen zonneklaar uit zijn onvervalst volkse accent. 'Ik ben, wat je noemt, van de blauwe boord en daar schaam ik me helemaal niet voor, integendeel, ik ga prat op mijn mentaliteit,' benadrukt hij. 'Toch wist ik al op vrij jonge leeftijd dat ik mijn leven niet als handwerker wilde slijten. Als scholier verdiende ik 's zaterdags een zakcentje bij, dus ik kon me goed voorstellen wat mij te wachten stond. Zodoende werd ik de eerste in de geschiedenis van onze familie die ging studeren. Ik hield van tekenen en boetseren en toen ik ergens in een blaadje las dat je dat in Sheffield kon studeren, liet ik me daar op de kunstacademie aanmelden. Zo had ik trouwens meteen ook een geldig excuus om op kamers te gaan wonen, want als elke gezonde achttienjarige knul wou ik niets liever dan eindeloos de beest uithangen.'

Croker wist de discipline op te brengen de vierjarige opleiding af te ronden, zij het uitsluitend om zijn moeder te kunnen plezieren met een diploma. 'Gaandeweg ontdekte ik dat mijn toekomst ook niet in de kunstwereld lag,' vertelde hij. 'Halverwege de studie begon praktisch iedereen zich bezig te houden met de vraag hoe je carrière zou kunnen maken. Zo'n ontzettend burgerlijke instelling had ik nou nooit verwacht van individuen die er artistieke ambities op zeggen na te houden. Het liefst was ik er resoluut mee gestopt, want ik moest er niet aan denken verstrikt te raken in een soort van middenstandsmilieu, dat mij persoonlijk volstrekt irrelevant toescheen.'

Na de academie voorzag Croker ettelijke jaren in zijn onderhoud als vuilnisman en treinconductor, totdat hij naar Leeds verhuisde, waar hij bij een plaatselijk theater als decorontwerper aan de slag kon. Een alsmar groeiende hekel aan het zogeheten repertoiretooneel deed hem op zekere dag be-

sluiten om free-lance te gaan werken voor linkse gezelschappen. Tussen de bedrijven door speelde hij geregeld in lokale kroegen en zo raakte hij bevriend met onder andere *Steven Phillips*, die samen met Mark Knopfler *The Duolian String Pickers* vormde. 'In de loop van 1977 vertrok Mark naar Londen en nog geen half jaar later scoorde *Dire Straits* met *Sultans Of Swing* een enorme hit,' recapituleert Croker. 'We bleven echter contact met elkaar houden, want hij liet Steve als vanouds zijn gitaren repareren.'

Als *New & Norris* trad het achtergebleven tweetal, later uitgebreid tot een trio onder de naam *The Dynamite Twins*, op in het regionale clubcircuit met een hoofdzakelijk uit Amerikaanse traditionals bestaand repertoire. Aan hun permanente samenwerking kwam een eind in het begin van dit aflopende decennium toen Croker *The 5 O'Clock Shadows* opstartte en hij definitief koos voor de mu-

Croker (r) & 5 O'Clock Shadows-gitarist Mark Crosswell

ziek. 'Ik wist eigenlijk al lang dat ik als decorontwerper het benodigde talent miste om boven de middelmaat uit te stijgen, maar het heeft tijden geduurd eer ik daar de consequentie van onder ogen durfde zien,' zegt hij. 'Alleen omwille van het geld een beroep blijven uitoefenen, terwijl je kracht en je hart in je hobby liggen, is gewoon te gek om los te lopen, te meer daar ik in het theater ook niet méér dan een droge boterham verdiende. Waarom zou je in hemelsnaam iets doen om iets anders te kunnen doen? Doe het toch direct!'

VAKKENNIS

Brendan Croker & *The 5 O'Clock Shadows* hebben feitelijk van meet af aan nooit om optredens verlegen gezeten. Zonder noemenswaardige naamsbekendheid, laat staan een album om over te leggen, stonden ze gemiddeld zo'n tweehonderd keer per jaar op de planken, zij het tegen gages ver beneden het minimumloon. Tot halverwege de jaren tachtig